

Egyenes röport

Bucusz az idegenvezető örgróftól

Az örgróf nem vezeti többé az idegeneket. Nem magyarázza öt nyelven a főváros nevezetességeit a külföldieknek és nem tart előadást a magyar történelemről, képzőművészetről, vagy népművészetről a misseknek, mistereknek, madamoknak, monsieuroknak, signorináknak és signoroknak, a „meine Dame és Herren“-eknek s a szenoritáknak és a szenoroknak...

Az örgróf nem sétál többé végig a dunaparti korzón fekete, vagy sötétkék zsinóros magyar ruhájában. Nem bizony, mert elköltözött oda, ahol csupa idegen között ő is „külföldi“ és uj s örök hazája históriájáról, nevezetességeiről idelent még ő sem sokat tudhatott.

Szegény Csáky-Pallavicini Hippolit örgróf! Milyen szentnek, mennyire hivatalosnak tartotta az idegenvezetés mesteriségét! Mikor egy ízben — évekkel ezelőtt — arról beszélgettem vele, hogy miért szánta magát arisztokrata létére az idegenvezetésre, megsimogatta lengő szakállát, megsodorta magyaros bajszát és ezt felelte:

— Éppen az arisztokrácia hivatása, hogy Magyarország dicső történelmére felhívja az idegenek figyelmét. Ez a legjobb propaganda Nagy-Magyarországért! De persze tudni kell a mondókát és ismerni kell az embereket, mert mindegyik náció más-más iránt érdeklődik. A németeknek százalékos adatokra van szükségük, statisztikára. Az olaszokat a művészettörténelem és a népművészet érdekli leginkább. Az angolokat a sport minden faja teszi kíváncsivá és így tovább... Mikor minden kérdésre megfelelek — a címemet kéri. Nevem hallatára meglepődnek és szinte látom rajtuk, hogy máris másképpen veszik a szavaimat. Most kezdenek csak hinni nekem, mert érzik, hogy egy magyar mágnás még propaganda céljából sem mondhat mást, mint a tiszta igazat.

Az örgróf eleinte közönséges zakóban teljesítette hivatását. Egy napon aztán felvette zsinóros magyar ruháját. Sastollas kalpagban, csizmásan járta azokat a pesti utcákat, amelyeken az idegenek megfordulnak. Ezzel is a magyar eszmét szolgálta, mint mindennel, egész lényével.

Mindenki szerette, becsülte, tisztelte. Az ittjárt külföldiek egy-két órással, vele töltött idő után annyira megszerették, hogy elutazásuk után sem feledkeztek meg róla és karácsonytáján százával küldték neki jókívánságaikat a világ minden részéből.

Tizenegyet esztendei idegenvezetés után eltűnt Csáky-Pallavicini örgróf az autocarokról. Beteg lett. Hatvanhárom esztendeje nem tudott megbirkózni a kórral és mint pénteki számunkban jelentettük, elköltözött örökre. Eltávozott az első arisztokrata, aki Magyarországon a cicerone-pályájára lépett és azt valóban olyan hévvel szolgálta, amelyért megérdemli, hogy a magyar idegenforgalom aranykönyvébe kerüljön.